

Ni je več

Ležim na svoji postelji. Moja roka se dotakne mesta, kjer je včasih ležala ona. Spomnim se trenutka, ko se je prvič ulegla zraven mene, me požgečkala in se privila k meni v objem, ko je svoje živo rdeče ustnice naslonila k mojim in me rahlo poljubila. Spomnim se najinega prvega pogleda, ko je v jedilnici šole šla mimo mene. Ampak to so le spomini.

Zapustila me je. Ne nalašč. Zapustila je vse, ki so jo imeli radi. Zapustila je vse, kar je poznala. Ni sama kriva. Umrta je.

Solza, ki je polzela po mojem licu, se je odlepila od njega in padla na vzglavnik. V kotu postelje sem opazil plišastega medvedka. Njenega medvedka. Segel sem po njem in ga močno objel. Zakaj je morala umreti? Zakaj nisem jaz tisti, ki je moral dati svoje življenje? Zakaj ji niso mogli pomagati? Vse te operacije in terapije, ki jih je prestala, so jo le še dodatno izmučile. Nihče ji ni mogel pomagati. Nihče je ni mogel rešiti. Bila je bolna, slabotna in izmučena.

Tako zelo jo pogrešam. Pogrešam njene rjave oči, ki so vsak dan do takrat zrle vame, pogrešam njene roke, ki so me objele, ko sem to potreboval, pogrešam njen glas, ki bi me potolažil, pogrešam prav vse na njej. Pogrešam jo.

V mojih mislih se odvija spomin, ko mi je priznala, da me ljubi. Tisti dan je bil zame eden najlepših. Skrbelo me je, kaj si bodo drugi mislili o njej. Skrbelo me je, kaj si bodo mislili o meni. Z nasmeškom v očeh mi je dejala, da je pomembno le tisto, kar si midva misliva drug o drugem. Ko sva se takrat objela, bi lahko prisegel, da je zajokala. Nisem vedel, zakaj in tudi spraševal nisem. Hotel sem le, da se nasmeji. To bom za vedno obžaloval. Če bi jo vprašal, zakaj joče, če bi mi le povedala, da je bolna, bi ji mogoče lahko pomagal in bi danes lahko ležala tu ob meni in me žgečkala. Ampak bil sem le zaljubljen fant, ki je hotel, da se njegova punca nasmeji. To je bila moja prva, prava in edina ljubezen.

Spomnim se trenutka, ko me je poklicala njena mama in mi povedala, da je bolna. Poiskal sem vse najine slike in opazil, da je precej shujšala. Že tako je bila suha, zdaj pa je še njena najbolj oprijeta majica kar visela na njej. Tudi svoje lase je vedno bolj skrivala.

Odpravil sem se v bolnico. Tam je ležala slabotna kot nikdar prej. Stopil sem k njeni postelji. Prijela me je za roko in rekla: »Nikoli nisem želela, da bi me videl takšno. Lasje so mi izpadli, sama kost in koža me je še. Razumem, če ne boš več hotel biti z mano.«

Oči so se ji napolnile s solzami, prav tako kot meni. Reči nisem mogel ničesar. Objel sem jo in jo poljubil. Glas iz mojega grla je priplaval na plan. »Nikoli te ne bom zapustil, vedno bom ob tebi. Obljubim.«

Medicinska sestra je prišla ponjo. Tej operaciji so sledile še druge operacije in terapije. Po vsaki pa se je počutila še slabše. Na koncu je zaprla svoje oči za vedno. Ne bo ji več treba trpeti, ni je več.

Zdaj je bil vzglavnik že zelo moker od mojih solz, vendar ne morem nehati jokati. Obrnil sem ga. Pod njim je ležalo pismo, v katerem je pisalo:

Žal mi je. To je edino, kar bi si želela, da bi še zadnjič slišal iz mojih ust. Vse se je zgodilo tako hitro. Včasih sem bila normalna deklica, ki je lahko počela vse, a kar naenkrat BUM in v sekundi se mi je življenje obrnilo na glavo. Izvedela sem, da sem bolna. To ni bil le rahel prehlad ali kaj podobnega, bila je bolezen, ki se je ne da pozdraviti. Bolezen, pri kateri so ti šteti dnevi. Sprva tega nisem dojela, bilo me je strah. Nisem ti hotela povedati, saj sem se bala, da bo to pomenilo konec med nama. Kaj bo z mano? Edina sreča in upanje zame si bil ti, moja ljubezen. Nisem želela, da bi s to resnico name gledal kot na ubogo deklico. Hotela sem le, da je vse enako, kot je bilo prej. Vendar ni bilo! Vsak dan znova sem se počutila bolj utrujeno, zaspano, čisto izmučeno. Tudi tablete mi niso več pomagale, kot bi morale. Zdaj, ko ležim v postelji s solzami v očeh vem, da bo konec. Pogrešala te bom, pogrešala bom tvoj objem, tvoje oči, tebe celega. Vsak trenutek s tabo je bil eden izmed najdragocenejših trenutkov v mojem življenju. S tabo sem bila srečna, zadovoljna, popolna oseba. Brez tebe bi bil svet kot svet brez sonca. Želim si, da mi boš enkrat lahko odpustil vse moje napake in predvsem to, da sem ti prikrila bolezen. Za konec pa upam, da se boš znova zaživel in se spet smejal.

Tvoja ljubezen

Stisnil sem njenega medvedka še močneje in zaprl oči. V mislih sem jo objel, stisnil k srcu in jo poljubil. Hladna noč pa mi je povedala, da je ni več.

D. J.